

Anni Albæks prædiken 6. søndag efter trinitatis

Taler

Anni L. Albæk
Sognepræst i Møllevangskirken

Dato

19. juli 2020

Omstændigheder

Prædikentekster

- 1 Den unge mand står foran Jesus med alle sine intentioner. Han har gjort alt det
rigtige – og ved det godt. Har måske brug for at blive rost og beundret for sit
storsind. Han skal bare lige have tjekket den sidste ting af på listen – hvad
mangler jeg så?, spørger han Jesus kækt. Hvad mangler jeg, så jeg kan være et
5 godt troende menneske – blive fuldkommen – det sidste flueben.

- Men forinden har Jesus lige haft et andet besøg. Lige inden den unge mand,
kom nogle mennesker gående med børn på armen. Disciplene havde truet af
dem, men Jesus havde sagt til dem – lad dem være, og stands dem ikke i at
10 komme til mig, for himlenes kongedømme tilhører dem. Sådan havde Jesus sagt
lige inden den unge mand, kom gående. Den unge mand havde måske hørt Jesu
ord, og alligevel opdager vi nu, at han slet ikke havde forstået dem.

- Han forstod slet ikke, at Guds riget er vores, hvis vi tager imod det som et lille
15 barn. Uden forbehold, uden mistanke, uden behov for at være bedre end andre,
uden krav om at gøre noget særligt eller om at blive rost. Vi skal bare åbne vores
arme og tage imod Guds rige. Det er dit og har altid været det.

MEN.....

- 20 Desværre bliver der ofte indsat et men efter den gode nyhed. Et ”men” som vi
mennesker ofte sætter for os selv. Når Gud siger: Guds riget er jeres. Siger vi:
MEN kan det nu passe? Gud må da ville have lidt i retur, så vi har det med at
indsætte en klausul – en slags betaling for Guds rige.

- 25 Du har fået Guds rige, MEN du skal være et godt menneske, MEN du skal gøre
dig umage, MEN du skal forsøge at være fuldkommen.

30 Vi indsætter lige et MEN, foran Guds rige, og misforstår dermed alt. Og bliver som den unge mand, der slet ikke forstår, at Guds rige allerede er hans.

Den unge mand vil gerne gøre mere, men mest for at blive til mere. Han siger JEG – han sætter sig selv som hovedperson i verden. Eller som Martin Luther
35 ville have sagt, så kroger han sig ind i sig selv. Det er noget af det farligste, for når man kroger sig sammen for at se ind i sin egen navle, så ser man ikke andre mennesker.

Og den unge mand ser kun sig selv. Hvad skal JEG gøre for at blive til mere?

40 Og da er det, at Jesus åbner hans verden, og minder ham om loven, som han allerede kender – du skal ære din far og mor, du skal være tro mod din hustru og være god ved din næste. Der er altså andre i verden end dig. Han forsøger at åbne hans blik. Forsøger blidt at rejse hans hoved.

45 Men den unge mand forstår ikke, hvad Jesus mener endnu. Den unge mand forstår ikke, at det ikke handler om, hvad JEG gør, men om at vi er i fællesskab med hinanden – er afhængige af hinanden. Man får helt ondt af den unge mand, der ikke forstår det åbenlyse.

50 Men så er det, at Jesus rusker i ham med sine ord: sælg alt du ejer, giv det til de fattige og følg mig. Jesus beder ham om at gøre det umulige – eller ja, selvfølgelig er det muligt at gøre; men den unge mand har slet ikke lyst til at gå så langt i sin tro. Han vil kun gøre det, der er nemt, og ikke det, der kommer til at
55 kræve et nyt liv af ham.

Jesus tvinger hans blik op – der er andre i dit liv end dem, du lige møder i hverdagen – der er også alle de fattige omkring dig. Og fattige bliver ved med at være fattige, hvis det eneste vi giver dem, er vores medfølelse. Den er god nok,
60 men den fjerner jo ikke fattigdom.

Jesus udvider horisonten.

Eller som Charlotte Rørth fortalte efter hun mødte Jesus i Spanien – hun havde
65 en klar oplevelse af, at det ikke var fordi hun var Charlotte Rørth, at hun mødte Jesus. Det kunne være sket for hvem som helst. Gud er nemlig Gud for os alle på

lige fod. Ikke en af os er bedre end den anden i Guds øjne. Og vi skal huske, at da hun mødte Jesus, mødte vi alle Jesus. Det var ikke Charlotte Rørths private
70 oplevelse – det var et møde til og for os.

Så spørgsmålet er ikke, hvad JEG skal gøre for at få Guds yndest, men hvordan vi være noget for hinanden. Hvordan kan vi som menighed tage os af hinanden – og alle dem, der ikke sidder her? Hvad kan vi gøre?

75 En enkelt gren knækker nemt, hvis man brækker den over, men står man med et bundt grene i hånden er det umuligt.

Vi er sat i fællesskab, og det er lige præcis det fællesskab, som Jesus peger hen på, da han møder den unge mand. Vi kan ikke klare livet alene – vi har brug for
80 hinanden. Eller sagt på en anden måde – DU er vigtigt, faktisk meget vigtig, men i ANDRES liv. Men du er ikke vigtigt, hvis du tror du står alene på livets tinde, da er det, at Jesus skubber til os.

85 Det er dagens ene store pointe.

Men det vigtigste ved dagens evangelium kommer faktisk til sidst, nemlig da Jesus siger: for Gud er alt muligt.

90 Gud slutter med at svare på den unge mands spørgsmål efter at have rettet hans ryg, så han kunne få øje på fællesskabet. Svaret på, hvad vi skal gøre for at blive fuldkomne, er nemlig, at det slet ikke handler om, hvad VI gør, men om at alt er muligt for Gud.

95 Det er Gud, der er mulighedens mester – ham, der vender alt på hovedet, ham der forvandler og fornyer. Det er Gud alene, der giver os Guds riget.

Vi kan ikke ved at strække armene frem, få det til at komme. Vi kan ved at være den bedste udgave af os selv, få Guds riget. Vi kan ikke forbedre os vejen ind i
100 Guds rige.

Når Gud handler, så sker det umulige. Så skabes verden i et lysglimt ud af ingenting, så opstår liv på blå planeter. Gud gør det umulige muligt. Når vi har med Gud at gøre, kommer kameler gennem nåleøjer, børn modtager Guds rige,
105 de rige kommer ind i himlen og den unge mand sælger alt.

For Gud er alt muligt.

- 110 Svend Bjerg, der er dr.theol i København, siger, at netop den mulighed, kan vi sanse i vores gudstro. At vi gennem troen ser virkeligheden åbne sig – vi står med troens drømme og syner, som han siger (Profane prædikener, Sven Bjerg, Anis forlag, 2. oplag 2010, s. 71)
- 115 Så at tro er at åbne sig for, at umuligheder. At åbne sig for Gud som fornyer af verden – fornyer af os. At åbne sig for, at Gud frelser alene uagtet vores bestræbelser og succeser. Og gud ske tak og lov for det – for da er det, at vi ikke længere går med hovedet bøjet mod egen navle for at se, hvordan vi kan blive bedre; men er frie til at få øje på hinanden og kaste os ud i livet. Ikke som et krav
- 120 eller en klausul, men fordi vi faktisk ikke kan andet – vi bliver grebet af troen. Grebet af mulighederne.

Guds rige er deres, det må I ikke standse dem i.

- 125 Guds rige er vores.

Amen

Kilde

- 130 Manuskript taget fra <https://ojetderser.blogspot.com> med tilladelse fra udgiver.

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

- 135 6. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anni-albaeks-praediken-6-sondag-efter-trinitatis>

140